

DOMINGO XXXII DEL TIEMPO ORDINARIO (Ciclo C)

Los textos de las lecturas de este domingo son una enseñanza sobre la resurrección de los muertos. Los saduceos plantean a Jesús una pregunta insidiosa. Es la actitud de los que no pretenden alcanzar la verdad sino, simplemente, elaborar juegos de palabras. Aquí hay una primera enseñanza, y es que no vale la pena divagar sobre temas ficticios, sino que es mejor partir, en nuestra meditación, de los datos de la fe.

El Señor, sin embargo, no se deja acorrallar. Como sucede tantas veces en el evangelio, aprovecha la pregunta para dar la auténtica enseñanza.

En primer lugar, deshace un equívoco: la vida eterna no será como la de aquí, sino que los salvados «son como ángeles». De hecho, en el Cielo no habrá sacramentos. No habrá Eucaristía, porque veremos a Jesús cara a cara. No habrá Penitencia, porque no pecaremos. No habrá Unción de Enfermos, porque no enfermaremos. No habrá Confirmación, porque el Espíritu Santo será todo en todos. Por lo tanto, allí no habrá tampoco matrimonio. Una de las finalidades del matrimonio es la generación de los hijos, necesaria en la tierra, pero que no tiene razón de ser en el cielo. El otro motivo es la mutua ayuda, fundamentada en el amor de los contrayentes. La unión en el cielo, «donde Dios lo será todo en todos», es mucho más grande que la sacramental, por eso allí no se casarán.

Por otra parte, Jesús señala que Dios «no es un Dios de muertos, sino de vivos». Por tanto, se trata de una enseñanza sobre la verdad de la resurrección y de la vida eterna. Más allá del horizonte terrenal existe una vida, que es para siempre. Al decir que es el Dios de «Abrahán, Isaac y Jacob», está diciendo que estos santos patriarcas viven para Dios aunque su presencia ya no se da en la tierra. Por la mediación de Cristo, el primer resucitado de entre los muertos, mi vida en este mundo está llamada a proseguir en la eternidad. Habrá una diferencia y es que, entonces, mi cuerpo estará glorificado: «Son como ángeles». Tendrá unas características diferentes, pero mantendré mi identidad personal: «No es un Dios de muertos, sino de vivos». El hecho de que las características concretas de esa vida nos sean desconocidas no debe disminuir en nada nuestra esperanza. Nos fiamos de lo que nos dice Jesús.

Si no hay convicciones firmes, tampoco puede desarrollarse la fuerza necesaria para defenderlas ni para vivirlas. San Pablo, en la segunda lectura, nos anima diciendo: «El Señor, que es fiel, os dará fuerzas y os librá del maligno».

Es precisamente en Jesús presente en la Eucaristía donde reside todo. No es una idea, no es un concepto, es una realidad que se nos da: es Dios mismo. La fe que nos contagia, la fuerza que nos da para seguir luchando, la esperanza segura que nos comunica, porque este mismo Señor que ves en este pan, está resucitado gloriosamente, vive para siempre, sin que nunca más ninguna atadura lo pueda esclavizar jamás. Jesús Eucaristía es precisamente el icono de la verdadera libertad. La verdadera libertad que anhela y que late en lo más profundo del corazón de todo hombre.

Aprendamos de María la confianza total en Dios, ahora, y sobre todo confianza en la hora de la gran misericordia, en que Jesús nos venga a buscar para darnos su misma vida eterna.

32 НЕДІЛЯ ЗВИЧАЙНОГО ЧАСУ (Цикл С)

Тексти читань цієї неділі є вченням про воскресіння мертвих. Садукеї ставлять Ісусу підступне запитання. Це ставлення тих, хто не має наміру досягти істини, а просто грає в слова. Ось перший урок, який полягає в тому, що не варто балакати на вигадані теми, а краще починати в нашій медитації з даних віри.

Однак Господь не дозволяє загнати себе в кут. Як це часто трапляється в Євангелії, скористайтеся запитанням, щоб дати автентичне вчення.

По-перше, це усуває непорозуміння: вічне життя не буде таким, як тут, а радше спасенні «подібні до ангелів». Насправді в Небі не буде таїнств. Не буде Євхаристії, тому що ми побачимо Ісуса лицем до лица. Покути не буде, бо не грішимо. Не буде Єлеопомазання, тому що ми не захворіємо. Конфірмації не буде, бо Святий Дух буде все у всьому. Тому шлюбу там теж не буде. Однією з цілей шлюбу є народження дітей, яке необхідно на землі, але не має підстав існувати на небі. Інша причина – взаємодопомога, заснована на любові подружжя. Союз на небі, «де Бог буде все в усьому», набагато більший за сакраментальний, тому вони там не одружаться.

З іншого боку, Ісус зазначає, що Бог «не Бог мертвих, але живих». Отже, це вчення про правду про воскресіння і вічне життя. За земним обрієм є життя, яке вічне. Говорячи, що він є Богом «Авраама, Ісаака та Якова», він говорить, що ці святі патріархи живуть для Бога, навіть якщо їх уже немає на землі. Через посередництво Христа, Першого воскреслого з мертвих, моє життя в цьому світі покликане тривати у вічності. Буде різниця, і це те, що тоді моє тіло буде прославлено: «Вони як ангели». Він матиме інші характеристики, але я збережу свою особисту ідентичність: «Він Бог не мертвих, а живих». Той факт, що конкретні характеристики цього життя нам невідомі, жодним чином не повинен зменшувати нашої надії. Ми довіряємо тому, що говорить нам Ісус.

Якщо немає твердих переконань, неможливо розвинути силу, необхідну для їх захисту або життя. Святий Павло у другому читанні заохочує нас, кажучи: «Вірний Господь дасть вам силу і визволить вас від лукавого».

Саме в Ісусі, присутньому в Євхаристії, все перебуває. Це не ідея, не концепція, це реальність, яка нам дана: це сам Бог. Віра, яка нас заражає, сила, яка дає нам продовжувати боротьбу, вірна надія, яка повідомляє нам, тому що цей самий Господь, якого ви бачите в цьому хлібі, славно воскрес, живе вічно, ніколи не будучи поневоленим жодними зв'язками. Ісус в Євхаристії є саме іконою правдивої свободи. Справжня свобода, якої він прагне і яка б'ється в глибині серця кожної людини.

Навчимося від Марії цілковитої довіри до Бога вже зараз, а передусім довіри в годину великого милосердя, коли Ісус прийде шукати нас, щоб дати нам своє власне вічне життя.